

изповѣдваше идеи не за това време, а за следъ нѣколко столѣтия може би. Той казваше: „две неприятелски войски се биятъ една съ друга, а ние сме мирно население — нѣма нищо да ни направятъ“. Забравяше клетия, че имахме работа съ турци. Той ми заповѣда да наточа вино и дадохъ всѣкому по чаша, като единъ видъ предсмъртно причастие. Въ приличното сандѣче на дюкяна имаше десетина гроша, които азъ взехъ, предчувствайки че може да ми потрѣбватъ, предъ видъ на неизвестността въ която се намирахме.

Бѣгството ни отъ турцитѣ.

Време за обѣдъ премина — никому на умъ не дохождаше за ядене. Деньтъ бѣше горещъ, азъ си снихъ шапката, палтото и жилетката и останахъ само по риза. Боятъ се усилваше; гърмежитѣ зачестиха и сегисъ-тогисъ се чуваха голѣми взривове. Имахме въ градината си лоза съ високъ чардакъ; качихъ се на чардака отъ гдето се виждаше надалеко къмъ другитѣ махали на градътъ. Отъ тамъ, за голѣмо мое очудване, азъ видѣхъ, че изъ градътъ имаше нѣколко пожари, градътъ горѣше. Това ми отвори очитѣ за да разбера голѣмата несъстоятелностъ на нашата тактика да се отбраняваме задъ дървенитѣ паянтови сгради, които въ нѣколко само минути, могатъ да се обърнатъ на пепель и ние ще останемъ на открито.

Къмъ 2 $\frac{1}{2}$ —3 часа сл. пл. отидохме къмъ малката пжтна врата съ зетъ ми Христо Генчевъ (мжжъ на сестра ми Анка), за да видимъ какво има на улицата, понеже къмъ нея посока сжщо вече се чуваха гърмежи и голѣмъ шумъ. Това, което видѣхме реши моята по-нататъшна сѣдба. Нашата улица бѣше широка и се казваше „Чирпанъ Капусу сокакж“. По нея въ това време се водеше форменъ бой: български опълченци отстѣпваха къмъ вътрешността на градътъ, като въ движение стреляха противъ преследващитѣ ги турски войски, които сжщо стреляха. Опълченцитѣ въ този моментъ бѣха вече изминали нашата кжща, а турцитѣ не бѣха я още достигнали. Срещу насъ и малко по-надолу, до кжщата на Ив. Грѣзовъ имаше фурна; видѣхъ какъ фурнаджията (Димитъръ отъ с. Мъглишъ) изправенъ на вратата на фурната си и уплашенъ до забрава праметна погледъ нѣколко пжти ту нагоре къмъ опълченцитѣ, ту надолу къмъ турцитѣ и въ силенъ бѣгъ се затече подиръ опълченцитѣ, като напусна фурната си отворена. Моментално и азъ решихъ да направя сжщото и то непременно веднага, за да не бжде после късно. Нѣмаше време за никакви широки обмисляния и приготовления. Помолихъ зетя си да бѣгаме, да се спасяваме, но той ми отговори: „хайде ти върви, азъ ще остана тукъ —

